

A.B. (M)



Αριθμός 392/2018
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Β΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 22 Μαρτίου 2017, με την εξής σύνθεση: Ε. Σάρπ, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Β΄ Τμήματος, Σ. Βιτάλη, Α. Γαλενιανού-Χαλκιάδακη, Σύμβουλοι, Ειρ. Σταυρουλάκη, Ν. Σεκέρογλου, Παρέδροι. Γραμματέας η Α. Ζυγουρίτσα.

Για να δικάσει την από 10 Μαρτίου 2014 αίτηση:

του Δήμου Παιανίας Αττικής, που εδρεύει στην Παιανία Αττικής (οδός Καραολή και Δημητρίου αρ. 38Α), ο οποίος παρέστη με τον δικηγόρο Περικλή Τσαμούλη (Α.Μ. 7751), που τον διόρισε στο ακροατήριο ο Δήμαρχος Παιανίας Σπυρίδων Στάμου,

κατά της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΕΡΟΛΙΜΕΝΑΣ ΑΘΗΝΩΝ Α.Ε.", που εδρεύει στα Σπάτα Αττικής (Διεθνής Αερολιμένας Αθηνών «Ελ. Βενιζέλος», Κτίριο Διοίκησης (Β 17)), η οποία παρέστη με τους δικηγόρους: 1) Ιωσήφ Αβραμίδη (Α.Μ. 15930) και 2) Σταυρανάργυρο Νικολακάκη (Α.Μ. 12947), που τους διόρισε με ειδικό πληρεξούσιο.

Με την αίτηση αυτή ο αναιρεσείων Δήμος επιδιώκει να αναιρεθεί η υπ' αριθμ. 3496/2013 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του εισηγητή, Παρέδρου Ν. Σεκέρογλου.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του αναιρεσείοντος Δήμου, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους αναιρέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση και τους πληρεξούσιους της αναιρεσίβλητης εταιρείας, οι οποίοι ζήτησαν την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου και

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα
Σκέφθηκε κατά τον Νόμο

1. Επειδή, για την άσκηση της κρινομένης αιτήσεως δεν απαιτείται, κατά νόμον, η καταβολή παραβόλου.

2. Επειδή, με την υπό κρίση αίτηση ζητείται η αναίρεση της 3496/2013 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, με την οποία έγινε δεκτή προσφυγή της αναιρεσίβλητης εταιρίας και ακυρώθηκε η εγγραφή της στους ειδικούς καταλόγους της Δ.Ε.Η. για τέλος καθαριότητας και φωτισμού υπέρ του αναιρεσειόντος Δήμου, για το έτος 2010, συνολικού ποσού 3.215.136,89 ευρώ.

3. Επειδή, η παράγραφος 3 του άρθρου 53 του π.δ. 18/1989 (Α'8), όπως αυτή αντικαταστάθηκε με το άρθρο 12 παρ. 1 του ν. 3900/2010 (Α' 213) και, περαιτέρω, με το άρθρο 15 παρ. 2 του ν. 4446/2016 (Α' 240/22.12.2016 – έναρξη ισχύος του άρθρου 15 από την δημοσίευση του νόμου 4446/2016 στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, σύμφωνα με το άρθρο 32 του νόμου αυτού), ορίζει, στο εδάφιο α', ότι «Η αίτηση αναιρέσεως επιτρέπεται μόνον όταν προβάλλεται από τον διάδικο με συγκεκριμένους ισχυρισμούς που περιέχονται στο εισαγωγικό δικόγραφο ότι δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή ότι υπάρχει αντίθεση της προσβαλλομένης αποφάσεως προς τη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή άλλου ανωτάτου δικαστηρίου είτε προς ανέκκλητη απόφαση διοικητικού δικαστηρίου (...)». Επιπλέον, σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 53 του π.δ. 18/1989, όπως αυτή αντικαταστάθηκε με το άρθρο 12 παρ. 1 του ν. 3900/2010, «Δεν επιτρέπεται η άσκηση αίτησης αναιρέσεως όταν το ποσό της διαφοράς που άγεται ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας είναι κατώτερο από σαράντα χιλιάδες ευρώ...». Κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων, για το παραδεκτό αιτήσεως αναιρέσεως απαιτείται η συνδρομή και του



2

22



ελάχιστου ποσού της διαφοράς και των αναφερομένων στην παράγραφο 3 προϋποθέσεων. Επομένως, επί διαφοράς, της οποίας το αντικείμενο υπερβαίνει το ποσό των 40.000 ευρώ, ο αναιρεσείων βαρύνεται, επί ποινή ολικού ή μερικού απαραδέκτου της αιτήσεώς του, να τεκμηριώσει με ειδικούς και συγκεκριμένους ισχυρισμούς που περιλαμβάνει στο εισαγωγικό δικόγραφο ότι με καθέναν από τους προβαλλομένους λόγους τίθεται συγκεκριμένο νομικό ζήτημα, ήτοι ζήτημα όχι αιτιολογίας συνδεόμενο με το πραγματικό της κρινομένης υποθέσεως, αλλά ερμηνείας διατάξεως νόμου ή γενικής αρχής του ουσιαστικού ή δικονομικού δικαίου, δυναμένης να έχει γενικότερη εφαρμογή και κρίσιμης για την επίλυση της ενώπιον του Δικαστηρίου αγομένης διαφοράς, ανεξαρτήτως εάν αυτή η ερμηνεία διατυπώνεται στη μείζονα ή στην ελάσσονα πρόταση του δικανικού συλλογισμού της αναιρεσιβαλλομένης, επί του οποίου είτε δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας είτε η κρίση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως έρχεται σε αντίθεση προς τη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή άλλου ανωτάτου δικαστηρίου ή προς ανέκκλητη απόφαση διοικητικού δικαστηρίου, ως τέτοια δε νομολογία νοείται η διαμορφωθείσα επί αυτού τούτου του κρίσιμου νομικού ζητήματος (ΣτΕ 558-61/2017).

4. Επειδή, στην παράγραφο 1 του άρθρου 21 του β.δ. της 24.9/20.10.1958 (Α' 171), όπως η παράγραφος αυτή αντικαταστάθηκε από το άρθρο 4 του ν. 1080/1980 (Α' 246), ορίζεται ότι «Δια τας υπό του δήμου ή κοινότητας παρεχόμενας υπηρεσίας καθαριότητας των οδών, πλατειών και κοινοχρήστων εν γένει χώρων, της περισυλλογής, αποκομιδής και διαθέσεως απορριμμάτων, ως και της κατασκευής και λειτουργίας κοινοχρήστων αφοδευτηρίων, επιβάλλεται τέλος οριζόμενον δι' αποφάσεως του συμβουλίου, υποκειμένης εις την έγκρισιν του νομάρχου.». Περαιτέρω, στο άρθρο 22 του αυτού β.δ. (άρθρο 7 του ν.δ. 3033/1954 περί των εσόδων των δήμων και κοινοτήτων) ορίζεται ότι «Δια τας δαπάνας εγκαταστάσεων, συντηρήσεως και ηλεκτρικής ενεργείας



προς φωτισμόν των κοινοχρήστων χώρων επιτρέπεται δι' αποφάσεως του συμβουλίου, υποκειμένης εις την έγκρισιν του νομάρχου, η επιβολή υπέρ του δήμου ή κοινότητος τέλους μη δυναμένου να υπερβή τα τριάκοντα τοις εκατόν του εκάστοτε επιβαλλομένου τέλους καθαριότητας.» Στο άρθρο 1 του ν. 25/1975 (Α' 74), όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 1 του ν. 429/1976 (Α' 235), το άρθρο 5 του ν. 1080/1980 (Α' 246) και το άρθρο 7 του ν. 2307/1995 (Α' 113), ορίζεται ότι «1. Τα κατά την κειμένην νομοθεσίαν οφειλόμενα τέλη καθαριότητας και αποκομιδής απορριμμάτων και φωτισμού υπέρ των δήμων και κοινοτήτων καθορίζονται δι' έκαστον εστεγασμένον ή μη χώρον ανά μετρητήν παροχής ηλεκτρικού ρεύματος προς φωτισμόν παρά της ΔΕΗ και εξευρίσκονται δια πολλαπλασιασμού των τετραγωνικών μέτρων της επιφανείας του χώρου τούτου επί συντελεστήν οριζόμενον εις ακεραίας μονάδας δραχμών δι' αποφάσεως του δημοτικού ή κοινοτικού συμβουλίου εγκρινομένης υπό του νομάρχου. (Με το άρθρο μόνο του π.δ. 22/4-8 Ιαν. 1982, Α' 3, καταργήθηκε ο ουσιαστικός έλεγχος από το νομάρχη). 2. Η ως άνω απόφασις του δημοτικού ή κοινοτικού συμβουλίου, λαμβανομένη κατά μήνα Οκτώβριον, κοινοποιείται εις την ΔΕΗ μέχρι της 30ής Νοεμβρίου εκάστου έτους, ο δε εν αυτή οριζόμενος συντελεστής ισχύει από 1ης του μηνός Ιανουαρίου του επομένου έτους δι' εν ή πλείονα ημερολογιακά έτη οριζόμενα εν τη αυτή αποφάσει, επιφυλασσομένης της ισχύος της επομένης παραγράφου. 3. Η επί τη βάσει του συντελεστού τούτου πραγματοποιουμένη υπό της ΔΕΗ χρέωσις εκάστου καταναλωτού ισχύει δι' ολόκληρον την χρονικήν περίοδον, καθ' ην εκτείνεται ο υπό ταύτης εφαρμοζόμενος κύκλος καταμετρήσεως, ανεξαρτήτως αν ο κύκλος ούτος συμπίπτη προς το ημερολογιακόν έτος. 4. Δια της κατά την παράγραφον 1 αποφάσεως του δημοτικού ή κοινοτικού συμβουλίου δύναται να ορίζηται διάφορος συντελεστής κατά κατηγορίαν υποχρέων αναλόγως των παρεχομένων υπηρεσιών καθαριότητας και μέχρις επτά (7) κατηγοριών, εξ ων δύο δι' εστεγασμένους χώρους χρησιμοποιουμένους δια κατοικίαν ή εγκατάστασιν

./

Handwritten signatures and initials.



φιλανθρωπικών ή νοσηλευτικών ιδρυμάτων δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου, εις ας δεν περιλαμβάνονται αι ιδιωτικά κλινικά και πέντε (5) δι' εστεγασμένους χώρους άλλης χρήσεως. Η διαφορά του συντελεστή μεταξύ της πρώτης και της τελευταίας κατηγορίας ανεξαρτήτως αριθμού κατηγοριών κατά τα ανωτέρω δεν μπορεί να ορισθεί πέραν του πενταπλασίου. (...)». Κατά το άρθρο 4 παρ. 1 του ν. 25/1975, «Τα τέλη καθαριότητας και φωτισμού βαρύνουν τον υπόχρεον εις πληρωμήν του λογαριασμού καταναλισκόμενου ηλεκτρικού ρεύματος και συνεισπράττονται μετ' αυτού ενιαίως υπό της ΔΕΗ δια δόσεων ίσων προς τον αριθμόν των εκδιδόμενων κατ' έτος λογαριασμών.» Τέλος, σύμφωνα με την παράγραφο 12 του άρθρου 25 του ν. 1828/1989 (Α' 2), «Τα τέλη καθαριότητας και φωτισμού, που προβλέπονται από τις διατάξεις των άρθρων 21 και 22 του β.δ. 24.9/20.10.1958 (Α' 171) και του άρθρου 4 του ν. 1080/1980 (Α' 246), ενσποιοούνται σε ενιαίο ανταποδοτικό τέλος. Το τέλος αυτό επιβάλλεται με απόφαση του δημοτικού ή κοινοτικού συμβουλίου για την αντιμετώπιση των δαπανών παροχής υπηρεσιών καθαριότητας και φωτισμού, καθώς και κάθε άλλης δαπάνης από παγίως παρεχόμενες στους πολίτες δημοτικές ή κοινοτικές υπηρεσίες ανταποδοτικού χαρακτήρα. Για τον καθορισμό του συντελεστή του τέλους και τη διαδικασία βεβαίωσης και είσπραξης του τέλους αυτού εφαρμόζονται οι διατάξεις του ν. 25/1975 (Α' 74), όπως τροποποιήθηκαν με το ν. 429/1978 (Α' 235) και του άρθρου 5 του ν. 1080/1980.» Τέλος, στο άρθρο 75 του ν. 3463/2006 (Κώδικας Δήμων και Κοινοτήτων, Α' 114) ορίζεται ότι «Οι δημοτικές και οι Κοινοτικές αρχές διευθύνουν και ρυθμίζουν όλες τις τοπικές υποθέσεις, σύμφωνα με τις αρχές της επικουρικότητας και της εγγύτητας, με στόχο την προστασία, την ανάπτυξη και τη συνεχή βελτίωση των συμφερόντων και της ποιότητας ζωής της τοπικής κοινωνίας. Οι Αρμοδιότητες των Δήμων και Κοινοτήτων αφορούν, κυρίως, τους τομείς α) Ανάπτυξης, στον οποίο περιλαμβάνεται, ιδίως: 1. (...) 3. Ο εξηλεκτρισμός, η επέκταση ηλεκτρικών δικτύων και



γενικότερα δικτύων ενέργειας, εντός των διοικητικών τους ορίων, για κοινωφελείς σκοπούς, καθώς και για την τόνωση της ανάπτυξης της τοπικής οικονομίας. (...) β) Περιβάλλοντος, στον οποίο περιλαμβάνεται, ιδίως: (...) 4. Η καθαριότητα όλων των κοινόχρηστων χώρων της εδαφικής τους περιφέρειας, η αποκομιδή και Διαχείριση των αποβλήτων (...). Από τις ανωτέρω διατάξεις προκύπτει ότι το κατά το άρθρο 25 παρ. 12 του ν. 1828/1989 ενιαίο τέλος καθαριότητας και φωτισμού, το οποίο έχει ανταποδοτικό (και όχι φορολογικό) χαρακτήρα (βλ. ΣτΕ 60/2010 επταμ.) και επιβάλλεται για παρεχόμενες από τους δήμους υπηρεσίες (ιδίως, καθαριότητας των οδών, πλατειών και κοινόχρηστων εν γένει χώρων, περισυλλογής, αποκομιδής και διάθεσης των απορριμμάτων και φωτισμού των κοινόχρηστων χώρων), μπορεί να επιβληθεί κανονιστικώς και σε βάρος όσων χρησιμοποιούν ακίνητα που βρίσκονται εκτός σχεδίου πόλεως, εφόσον συντρέχει πραγματική δημόσια ανάγκη για παροχή της σχετικής υπηρεσίας (καθαριότητας ή/και φωτισμού) στη συγκεκριμένη εκτός σχεδίου περιοχή και η υπηρεσία αυτή έχει οργανωθεί κατάλληλα και παρέχεται πράγματι, τα ανωτέρω δε στοιχεία (δηλαδή, της συνδρομής ανάγκης επέκτασης της υπηρεσίας σε περιοχή εκτός σχεδίου, της κατάλληλης οργάνωσής της και της πραγματικής παροχής της) πρέπει να προκύπτουν, κατά τρόπο σαφή και επαρκώς τεκμηριωμένο, από την κανονιστική απόφαση του δημοτικού συμβουλίου που επιβάλλει το τέλος (πρβλ. ΣτΕ 2823/2014, 1012/2002, 2905/1989, 3840/1988, 482/1984, 3973/1980).

5. Επειδή, στο ν. 2338/1995, «Κύρωση Σύμβασης Ανάπτυξης του νέου Διεθνούς Αεροδρομίου της Αθήνας στα Σπάτα, ίδρυση της εταιρίας "Διεθνής Αερολιμένας Αθηνών Α.Ε.", έγκριση περιβαλλοντικών όρων και άλλες διατάξεις» (Α' 202), ορίζεται, μεταξύ άλλων, ότι «(...) "Αεροδρόμιο" σημαίνει το νέο Διεθνή Αερολιμένα Αθηνών που θα κατασκευασθεί από την Εταιρεία Αεροδρομίου στα Σπάτα σύμφωνα με την παρούσα Σύμβαση (...) "Ακίνητο" σημαίνει την εδαφική περιοχή που διαγραμμαρίζεται με

[Handwritten signatures]

πράσινο στο Χάρτη του Παραρτήματος 1, Τμήμα 1 (Ακίνητο και Ζώνη Περιορισμένης Ανάπτυξης) μαζί με οποιοδήποτε τμήμα της ζώνης Περιορισμένης Ανάπτυξης που καθίσταται εκάστοτε μέρος του Ακινήτου σύμφωνα με το άρθρο 7.1.3 (Ακίνητο) ή με το άρθρο 19.1.5 (Επέκταση του Αεροδρομίου) (...) "Εταιρεία Αεροδρομίου" σημαίνει την ανώνυμη εταιρεία που θα συσταθεί με τον Κυρωτικό Νόμο με την επωνυμία "Διεθνής Αερολιμήν Αθηνών Α.Ε." (...)» (άρθρο 1.1 της κυρωθείσας με τον ανωτέρω νόμο Σύμβασης Ανάπτυξης του νέου Διεθνούς Αερολιμένα Αθηνών – στο εξής, ΣΑΑ), ότι «(...) ουδέν τμήμα της Ζώνης Περιορισμένης Ανάπτυξης θα περιληφθεί σε οποιοδήποτε Σχέδιο Πόλεως (...)» (άρθρο 7.3.1 της ΣΑΑ), ότι «Η Εταιρεία Αεροδρομίου θα είναι υπεύθυνη για να ρυθμίσει την παροχή (...) υπηρεσιών κοινής ωφελείας (ηλεκτρικού ρεύματος, τηλεφώνου και νερού) σε οποιοδήποτε μέρος του Ακινήτου ή επί οποιουδήποτε μέρους αυτού.» (άρθρο 24.1 της ΣΑΑ), ότι «(...) "Αεροπορικές Δραστηριότητες" σημαίνει την παροχή στο Αεροδρόμιο ή σε σχέση με αυτό οποιωνδήποτε διευκολύνσεων ή/και υπηρεσιών για τους σκοπούς: (α) της προσγείωσης στάθμευσης ή απογείωσης των αεροσκαφών (β) της εξυπηρέτησης αεροσκαφών (...) ή/και (γ) της διακίνησης επιβατών, (συμπεριλαμβανομένης τροφοδοσίας εν πτήσει) αποσκευών, φορτίου ή ταχυδρομείου σε όλα τα στάδια εφόσον βρίσκονται σε εγκαταστάσεις του Αεροδρομίου (...). συμπεριλαμβανομένων ενδεικτικώς, (σε κάθε περίπτωση κατά το μέτρο που υποστηρίζουν τις καθοριζόμενες στο Άρθρο 14.13.1 (α) έως (γ) ανωτέρω δραστηριότητες) των υπηρεσιών και διευκολύνσεων που προσδιορίζονται στο Τμήμα 1 του Παραρτήματος 11 (Αεροπορικές Δραστηριότητες). Δεν αποτελούν μέρος των Αεροπορικών Δραστηριοτήτων οι διευκολύνσεις και υπηρεσίες οι παρεχόμενες στο Αεροδρόμιο που καθορίζονται στο Τμήμα 2 του Παραρτήματος 11 (Αεροπορικές Δραστηριότητες) και οι λοιπές υπηρεσίες και διευκολύνσεις κατά το μέτρο που δεν υποστηρίζουν τις δραστηριότητες που καθορίζονται στο Άρθρο 14.13.1 (α) έως (γ) ανωτέρω.» (άρθρο

14.13.1 της ΣΑΑ), ότι στις "Αεροπορικές Δραστηριότητες" περιλαμβάνονται οι υπηρεσίες φωτισμού της περιοχής του Αεροδρομίου, καθαρισμού και φωτισμού δημοσίων χώρων και διάθεσης και επεξεργασίας απορριμμάτων και αποβλήτων (Παράρτημα 11, Τμήμα 1 της ΣΑΑ), ενώ μεταξύ των διευκολύνσεων και υπηρεσιών που δεν περιλαμβάνονται στις "Αεροπορικές Δραστηριότητες" συγκαταλέγεται η λειτουργία εμπορικού κέντρου, εκθέσεων, καταστημάτων λιανικής πώλησης, εστιατορίων, μπαρ και λοιπών αναψυκτηρίων ή αποθηκών (Παράρτημα 11, Τμήμα 2 της ΣΑΑ), ότι «Η Εταιρεία Αεροδρομίου: α) θα χρησιμοποιήσει τις καλύτερες διαθέσιμες τεχνικές που δεν συνεπάγονται υπερβολικό κόστος για να εξασφαλίσει ότι η αποθήκευση, επεξεργασία και διάθεση όλων των Υλών που δημιουργούνται εκάστοτε στο ή επί του Αεροδρομίου ή και στο Ακίνητο κατά τη διάρκεια της κατασκευής, θέσης σε λειτουργία, ολοκλήρωσης, ανάπτυξης, συντήρησης ή και λειτουργίας του Αεροδρομίου ή άλλως είναι τέτοια ώστε να ελαχιστοποιείται οποιαδήποτε ρύπανση που μπορεί να προκαλέσουν οι Ύλες αυτές στο Περιβάλλον ή και οποιαδήποτε βλάβη σε ανθρώπινο ή οποιοδήποτε άλλο οργανισμό. β) θα κατασκευάσει, θα λειτουργεί και θα διατηρεί εγκατάσταση επεξεργασίας λυμάτων τέτοιου τύπου και σε τέτοια τοποθεσία με χρησιμοποίηση των καλύτερων διαθέσιμων τεχνικών χωρίς αυτό να συνεπάγεται υπερβολική δαπάνη, ώστε να εξασφαλίζεται ότι: (i) οποιαδήποτε απόβλητα που δημιουργούνται εκάστοτε στο ή επί του Αεροδρομίου ή και του Ακινήτου, κατά τη διάρκεια της κατασκευής, θέσης σε λειτουργία, ολοκλήρωσης, ανάπτυξης, συντήρησης ή και λειτουργίας του Αεροδρομίου ή άλλως δεν θα απελευθερώνουν στο Περιβάλλον οποιαδήποτε Ύλη που είναι ικανή να προκαλέσει ρύπανση στο Περιβάλλον ή και να βλάψει ανθρώπινο ή οποιονδήποτε άλλο οργανισμό, και (ii) τα εν λόγω απόβλητα και οι Ύλες να καθίστανται αβλαβείς για το Περιβάλλον ή και τον ανθρώπινο ή κάθε άλλο οργανισμό (...)» (άρθρο 29.3.1 της ΣΑΑ), ότι «Η κατασκευή και η λειτουργία του νέου διεθνούς



Σ

Σ



Αριθμός 392/2018

-9-

αερολιμένα της Αθήνας στα Σπάτα γίνεται κάτω από τους ακόλουθους περιβαλλοντικούς όρους: (...) ε53) Η συλλογή των στερεών απορριμμάτων να γίνεται σε ειδικούς κάδους κατασκευασμένους σύμφωνα με τη βέλτιστη διεθνή πρακτική και τοποθετημένους σε καθορισμένα σημεία, τα οποία θα βρίσκονται σε άμεση γειτονία με τους χώρους παραγωγής των απορριμμάτων. Η επιλογή των σημείων συλλογής να γίνει κατά τρόπον ώστε η κίνηση των απορριματοφόρων οχημάτων προς και από αυτά να μη δημιουργεί προβλήματα στην ομαλή λειτουργία του αεροδρομίου. Ο αριθμός και το μέγεθος των κάδων που θα χρησιμοποιηθούν να είναι ικανοποιητικός και πάντως τέτοιος ώστε να εξασφαλίζεται η εύρυθμη λειτουργία του αεροδρομίου. ε54) Η διαχείριση (συλλογή και μεταφορά) των στερεών απορριμμάτων εντός του χώρου του αεροδρομίου θα γίνεται από τον Ανάδοχο, μέσω της Υπηρεσίας Περιβάλλοντος του όρου 3 ή άλλον αρμόδιο φορέα που θα συσταθεί για το σκοπό αυτόν. ε55) Η μεταφορά των απορριμμάτων θα γίνεται με απορριματοφόρα οχήματα, τα οποία θα διαθέτουν σύστημα μηχανικής συλλογής κάδων. Επίσης, θα πρέπει να είναι εφοδιασμένα με το κατάλληλο σύστημα συμπίεσης. Ο αριθμός και η χωρητικότητα των απορριματοφόρων να είναι ανάλογος των αναγκών που αυτά θα εξυπηρετούν, λαμβανομένου υπόψη ότι οι κινήσεις των συγκεκριμένων οχημάτων εντός του χώρου του αεροδρομίου θα πρέπει να είναι σχετικά περιορισμένες, προς αποφυγή δημιουργίας προβλημάτων λειτουργικότητας του αεροδρομίου. ε56) Η τελική διάθεση των στερεών απορριμμάτων θα γίνεται σε χώρο υγειονομικής ταφής (Χ.Υ.Τ.Α.), σύμφωνα με τις υποδείξεις του Ε.Σ.Δ.Κ.ν.Α. (Ενιαίου Συνδέσμου Δήμων και Κοινοτήτων Νομού Αττικής), από τον οποίο και θα εξυπηρετείται η περιοχή του αεροδρομίου και βάσει της ισχύουσας νομοθεσίας για τη διάθεση των στερεών απορριμμάτων. (...)» (άρθρο όγδοο του ν. 2338/1995) και ότι «Εκτός των προνομίων που χορηγούνται σύμφωνα με το άρθρο 26 του Νόμου 2093/1992, η Εταιρεία Αεροδρομίου δυνατόν να



υποχρεωθεί να καταβάλλει κατ' έτος ανταποδοτικές και άλλες δημοτικές ή κοινοτικές επιβαρύνσεις, φόρους ή τέλη, οποιουδήποτε είδους ή φύσεως, που επιβάλλονται από τις κοινότητες Σπάτων, Παιανίας, Μαркоπούλου, Λούτσας και Ραφήνας, αλλά σε καμία περίπτωση, και μη λαμβανομένης υπόψη οποιασδήποτε περί του αντιθέτου νομοθετικής διάταξης, το αθροιστικό ποσό όλων αυτών των επιβαρύνσεων, φόρων και τελών (μαζί με οποιεσδήποτε τέτοιες επιβαρύνσεις, φόρους και τέλη που επιβάλλονται από οποιαδήποτε άλλη κοινότητα) δεν δύναται να υπερβαίνει κατ' έτος το ήμισυ τοις εκατό των ακαθαρίστων εσόδων της Εταιρείας Αεροδρομίου για το αντίστοιχο έτος.» (άρθρο 25 παρ. 6 της ΣΑΑ). Από τις ανωτέρω διατάξεις του ν. 2338/1995, σε συνδυασμό με εκείνες που ερμηνεύθηκαν στην προηγούμενη σκέψη, συνάγεται ότι (α) η εταιρεία ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΕΡΟΛΙΜΕΝΑΣ ΑΘΗΝΩΝ Α.Ε. είναι αποκλειστικώς αρμόδια και υπεύθυνη για την παροχή υπηρεσιών φωτισμού στην περιοχή του αεροδρομίου καθώς και υπηρεσιών καθαριότητας (συμπεριλαμβανομένης της συλλογής και μεταφοράς των στερεών απορριμμάτων) στο χώρο του αεροδρομίου αυτού καθεαυτό και, συνεπώς, στη συγκεκριμένη περιοχή δεν προβλέπεται παροχή δημοτικών υπηρεσιών καθαριότητας και φωτισμού ούτε είναι επιτρεπτή η επιβολή σχετικών ανταποδοτικών δημοτικών τελών και (β) για την υπόλοιπη περιοχή του οριζόμενου στον ίδιο νόμο "Ακινήτου", το οποίο περιλαμβάνει τη "Ζώνη Περιορισμένης Ανάπτυξης", ναι μεν δεν προβλέπεται ανάλογη αρμοδιότητα και ευθύνη της ως άνω εταιρείας και, επομένως, δεν αποκλείεται η παροχή υπηρεσιών καθαριότητας ή/και φωτισμού από τον αιτούντα δήμο, έναντι σχετικών ανταποδοτικών τελών, αλλά, δεδομένου ότι πρόκειται για περιοχή εκτός σχεδίου πόλεως και σύμφωνα με όσα έγιναν ερμηνευτικώς δεκτά στη σκέψη 4, η κανονιστική πράξη του δήμου περί επιβολής τέτοιων τελών είναι νόμιμη μόνον εφόσον συντρέχει πραγματική ανάγκη για παροχή της σχετικής υπηρεσίας (καθαριότητας ή/και φωτισμού), ενόψει των συνθηκών που κρατούν στην περιοχή, και η υπηρεσία αυτή έχει οργανωθεί

κατάλληλα και παρέχεται πράγματι (χωρίς να αρκεί η απλή «δυνατότητα ή ετοιμότητα lato sensu παροχής» της υπηρεσίας), τα ανωτέρω δε στοιχεία πρέπει να προκύπτουν, κατά τρόπο σαφή και επαρκώς τεκμηριωμένο, από την οικεία κανονιστική απόφαση του δημοτικού συμβουλίου (ΣΤΕ 2823/2014). Προς την κατεύθυνση, άλλωστε, αυτή, ορίσθηκε μεταγενεστέρως, με το άρθρο 13 του ν. 4337/2015 (Α' 129), ότι «Δεν επιβάλλονται ανταποδοτικά τέλη καθαριότητας από τους οργανισμούς τοπικής αυτοδιοίκησης σε (...) νομικά πρόσωπα (...), προς τ(α) οποί(α) το Ελληνικό Δημόσιο (...) ή Οργανισμοί Τοπικής Αυτοδιοίκησης έχουν αναθέσει την παροχή υπηρεσίας (...) με σύμβαση παραχώρησης που κυρώνεται από τη Βουλή με τυπικό νόμο, εφ' όσον στην εν λόγω σύμβαση προβλέπεται ότι οι σχετικές υπηρεσίες παρέχονται από τα ανωτέρω πρόσωπα (...)», η ρύθμιση δε αυτή, όπως ρητώς αναφέρεται στην αιτιολογική έκθεση επί του οικείου νομοσχεδίου, κρίθηκε απαραίτητη προς διασφάλιση της τήρησης της αρχής της ανταποδοτικότητας του τέλους καθαριότητας και φωτισμού, ενόψει των κριθέντων με την 2823/2014 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας (ΣΤΕ 161/2017).

6. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, προκύπτουν τα εξής: Βάσει της 212/2001 αποφάσεως του Δημοτικού συμβουλίου (Δ.Σ.) του αναιρεσειόντος Δήμου περί αναπροσαρμογής του τέλους καθαριότητας και φωτισμού, επιβλήθηκε από τον αναιρεσειόντα σε βάρος της αναιρεσίβλητης για το έτος 2010 τέλος καθαριότητας και φωτισμού συνολικού ποσού 3.215.136,89 ευρώ. Κατά της εγγραφής της στους ειδικούς καταλόγους της Δ.Ε.Η. για το ως άνω τέλος καθαριότητας και φωτισμού υπέρ του αναιρεσειόντος Δήμου, η αναιρεσίβλητη άσκησε προσφυγή, με την οποία ζήτησε την ακύρωσή της, προβάλλοντας, μεταξύ άλλων, ότι μη νόμιμα επιβλήθηκε σε βάρος της το εν λόγω τέλος, αφού ο αναιρεσειών δεν παρέχει καμία υπηρεσία καθαριότητας ή φωτισμού στο ακίνητό της, ενώ, αντιθέτως, η αναιρεσίβλητη παρέχει το σύνολο των υπηρεσιών αυτών. Επίσης,

ισχυρίστηκε ότι η ως άνω 212/2001 κανονιστική απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου είναι ανατιολόγητη, καθόσον δεν μνημονεύεται σε αυτή αν πράγματι ο αναιρεσείων παρείχε στο ακίνητο του αεροδρομίου, που αποτελεί ιδιαίτερη χωροταξική και λειτουργική ενότητα, υπηρεσίες καθαριότητας και φωτισμού, έναντι των οποίων αξιώνει την καταβολή του επίδικου ανταποδοτικού τέλους, ποιος είναι ο ειδικός εκείνος σχεδιασμός της υπηρεσίας καθαριότητας και ηλεκτροφωτισμού του αναιρεσειόντος, όπως περιοχές, οργανόγραμμα, εβδομαδιαίο πρόγραμμα εργασιών, μέσα και προσωπικό τα οποία χρησιμοποιούνται πραγματικά για την τακτική εξυπηρέτηση του Ακινήτου του Αεροδρομίου που εμπίπτει στα διοικητικά όρια του αναιρεσειόντος και την αναλογία των δαπανών στις οποίες υποβάλλεται ο αναιρεσείων έναντι των υπηρεσιών καθαριότητας και φωτισμού που, κατά τους ισχυρισμούς του, παρέχει στην αναιρεσίβλητη. Περαιτέρω, η αναιρεσίβλητη προέβαλε ότι στην προαναφερθείσα κανονιστική απόφαση δεν παρατίθενται στοιχεία από τα οποία να προκύπτει η ανάγκη διάθεσης ή η ετοιμότητα διάθεσης των απαιτούμενων μέσων, προσωπικού και εξοπλισμού του αναιρεσειόντος στην εκτός σχεδίου πόλεως περιοχή του ακινήτου του Αεροδρομίου και η αναλογία των σχετικών δαπανών αυτών προς το επίδικο τέλος καθαριότητας και φωτισμού. Το δικάσαν Διοικητικό Εφετείο δέχθηκε ότι α) το ακίνητο του αεροδρομίου που χρησιμοποιεί η αναιρεσίβλητη αποτελεί ιδιαίτερη χωροταξική και λειτουργική ενότητα που σε κάθε περίπτωση δεν βρίσκεται εντός του σχεδίου πόλης του αναιρεσειόντος, β) δεν προέκυψε ότι οι υπηρεσίες, για τις οποίες επιβλήθηκαν τα ένδικα τέλη, έχουν οργανωθεί και επεκταθεί και στην περιοχή στην οποία βρίσκεται το ακίνητο που χρησιμοποιεί η αναιρεσίβλητη και γ) ούτε στην 212/2001 κανονιστική απόφαση ούτε σε άλλη υπάρχει ρητή πρόβλεψη περί υποχρέωσης καταβολής των επίδικων τελών από τους χρησιμοποιούντες ακίνητα που δεν βρίσκονται εντός σχεδίου πόλης ούτε διαπίστωση της ύπαρξης ανάγκης επέκτασης των ως άνω υπηρεσιών στην ευρύτερη περιοχή του



2

ES

απορρομίου. Με τα δεδομένα αυτά το Διοικητικό Εφετείο έκρινε ότι η επίδικη εγγραφή στερείται νομίμου ερείσματος και για το λόγο αυτό την ακύρωσε.

7. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση, το ποσό του αντικειμένου της διαφοράς της οποίας υπερβαίνει τις 40.000 ευρώ, προβάλλεται κατ' αρχάς ότι κατ' ασφαλή ερμηνεία του άρθρου 79 παρ. 1 και 5 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ΚΔΔ, ν. 2717/1999, Α'97), το δικάσαν Διοικητικό Εφετείο δέχθηκε την προσφυγή της αναιρεσίβλητης, εξετάζοντας αυτεπαγγέλτως λόγους που ούτε είχαν προβληθεί ούτε συνάγονταν από το όλο περιεχόμενο των δικογράφων που κατατέθηκαν ενώπιόν του. Ειδικότερα, προβάλλεται ότι το δικάσαν Διοικητικό Εφετείο έσφαλε, διότι εξέτασε αυτεπαγγέλτως αν στην 212/2001 κανονιστική απόφαση περιείχετο ρητή πρόβλεψη για την ύπαρξη ανάγκης επεκτάσεως των επίδικων υπηρεσιών στην εκτός σχεδίου περιοχή, καθώς και για την υποχρέωση καταβολής των ένδικων τελών από τους χρησιμοποιούντες ακίνητα εκτός σχεδίου πόλεως. Προς θεμελίωση δε του παραδεκτού του ως άνω λόγου αναιρέσεως προβάλλεται αντίθεση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφαση προς την 591/2011 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, με την οποία κρίθηκε ότι η νομική πλημμέλεια, η οποία, σύμφωνα με την παρ. 1 του άρθρου 79 του ΚΔΔ, ελέγχεται αυτεπαγγέλτως από το διοικητικό δικαστήριο, πρέπει να προκύπτει από την ίδια την πράξη ή την έκθεση ελέγχου, στην οποία στηρίζεται η πράξη αυτή. Επικουρικώς, προβάλλεται έλλειψη νομολογίας ως προς το αν είναι εφαρμοστέα εν προκειμένω η, προστεθείσα με το άρθρο 20 παρ. 1 του ν. 3900/2010, παρ. 5 του άρθρου 79 του ΚΔΔ που περιορίζει τον αυτεπάγγελτο έλεγχο του Δικαστηρίου στις φορολογικές διαφορές μόνο στην παράβαση δεδικασμένου. Οι ισχυρισμοί, όμως, αυτοί είναι απορριπτέοι ως ερειδόμενοι επί ασφαλένους προϋποθέσεως, δεδομένου ότι στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν υπάρχει ρητή ή σιωπηρή κρίση περί αυτεπαγγέλτου ελέγχου νομικής πλημμέλειας της προσβαλλόμενης



πράξης, έτσι ώστε να τίθεται ζήτημα αντιθέσεως με την 591/2011 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας ή ζήτημα περί του αν είναι εφαρμοστέα εν προκειμένω η παρ. 5 του άρθρου 79 του ΚΔΔ. Αντιθέτως, στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση παρατίθενται αναλυτικά οι προβαλλόμενοι με το δικόγραφο της προσφυγής λόγοι ακυρώσεως της προσβαλλόμενης πράξης που έγιναν τελικώς δεκτοί. Συνεπώς, με τον ως άνω λόγο αναιρέσεως δεν τίθεται νομικό ζήτημα, αλλά αμφισβητείται, κατ' ουσίαν, η εκτίμηση από το δικάσαν δικαστήριό του περιεχομένου του δικογράφου της προσφυγής ως προς τους προβαλλόμενους με αυτό λόγους. Ενόψει των ανωτέρω, ο υπό κρίση λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

8. Επειδή, περαιτέρω, με την κρινόμενη αίτηση προβάλλεται ότι το Διοικητικό Εφετείο έσφαλε, διότι προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή των προπαρατεθεισών διατάξεων του β.δ. της 24.9/20.10.1958, του ν. 25/1975, του ν. 1828/1989, του ν. 3463/2006 και της ΣΑΑ, δεχόμενο ότι το επίδικο τέλος καθαριότητας και φωτισμού μπορεί να επιβληθεί σε βάρος όσων χρησιμοποιούν ακίνητα που βρίσκονται εκτός σχεδίου πόλεως μόνο βάσει κανονιστικής απόφασης από την οποία να προκύπτει ότι συντρέχει πραγματική δημόσια ανάγκη για παροχή της σχετικής υπηρεσίας (καθαριότητας ή/και φωτισμού) στη συγκεκριμένη εκτός σχεδίου περιοχή και ότι η υπηρεσία αυτή έχει οργανωθεί κατάλληλα και παρέχεται πράγματι. Κατά τον αναιρεσειόντα Δήμο, δεν είναι απαραίτητη η έκδοση κανονιστικής απόφασης επιβολής τελών στην οποία να αναφέρεται ειδικά ότι τα τέλη αυτά επιβάλλονται και στα εκτός σχεδίου ακίνητα, η δε υποχρέωση καταβολής τελών καθαριότητας και φωτισμού δεν επηρεάζεται από τη μη χρησιμοποίηση από τον υπόχρεο της παρεχόμενης από το Δήμο υπηρεσίας. Προς θεμελίωση δε του παραδεκτού του ως άνω λόγου αναιρέσεως προβάλλεται αντίθεση της ως άνω κρίσης της αναιρεσιβαλλόμενης με την 60/2010 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας. Επικουρικώς, δε, προβάλλεται ότι το νομικό

D

ES

ζήτημα που τίθεται με τον ως άνω λόγο αναιρέσεως δεν είχε, μέχρι την άσκηση της υπό κρίση αιτήσεως (στις 13.3.2014), αντιμετωπιστεί νομολογιακά. Ο ισχυρισμός του αναιρεσειόντος περί αντιθέσεως της ως άνω κρίσης του Διοικητικού Εφετείου προς την 60/2010 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας δεν είναι βάσιμος, δεδομένου ότι με την απόφαση αυτή δεν επιλύθηκε το ζήτημα αν είναι απαραίτητη η έκδοση κανονιστικής απόφασης επιβολής τελών στην οποία να αναφέρεται ειδικά ότι τα τέλη αυτά επιβάλλονται και στα εκτός σχεδίου ακίνητα και αν η καταβολή τους εξαρτάται από τη χρησιμοποίηση της παρεχόμενης υπηρεσίας, αλλά κρίθηκε μόνο ότι η επίδικη επιβάρυνση είναι τέλος και όχι φόρος και προσδιορίστηκε ο τρόπος με τον οποίο πρέπει να αιτιολογείται το ύψος της. Αντιθέτως, ο ισχυρισμός περί μη υπάρξεως νομολογίας κατά το χρόνο άσκησης της υπό κρίση αίτησης είναι βάσιμος και, συνεπώς, ο ως άνω λόγος αναιρέσεως ασκείται μεν παραδεκτώς, πρέπει όμως ν' απορριφθεί ως αβάσιμος. Τούτο διότι, όπως έγινε δεκτό στη σκέψη 4, προκειμένου να επιβληθεί το επίδικο τέλος σε βάρος όσων χρησιμοποιούν ακίνητα που βρίσκονται εκτός σχεδίου πόλεως, πρέπει η υποχρέωση αυτή να προβλέπεται ρητώς στην κανονιστική απόφαση που επιβάλλει το τέλος καθώς και να προκύπτει από την απόφαση αυτή, κατά τρόπο σαφή και επαρκώς τεκμηριωμένο, ότι συντρέχει πραγματική δημόσια ανάγκη για παροχή της σχετικής υπηρεσίας στη συγκεκριμένη εκτός σχεδίου περιοχή και ότι η υπηρεσία αυτή έχει οργανωθεί κατάλληλα και παρέχεται πράγματι, όπως ορθώς εκρίθη με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

9. Επειδή, τέλος, προβάλλεται ότι το Διοικητικό Εφετείο έσφαλε, διότι προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή της διατάξεως του άρθρου 2 του ΓΟΚ 1985 (ν. 1577/1985, Α' 210), με την οποία ορίζεται ότι "1. Εγκεκριμένο ρυμοτομικό σχέδιο οικισμού ή σχέδιο πόλης ή πολεοδομικό σχέδιο ή πολεοδομική μελέτη είναι το διάγραμμα με τον τυχόν ειδικό πολεοδομικό κανονισμό που έχει εγκριθεί σύμφωνα με τις

οικείες διατάξεις και καθορίζει τους ειδικούς όρους δόμησης, τους κοινόχρηστους και δομήσιμους χώρους και τις επιτρεπόμενες χρήσεις σε κάθε τμήμα ή ζώνη του οικισμού". Ειδικότερα, ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι, ενώ το δικάσαν δικαστήριο αναγνωρίζει ότι το ακίνητο του αεροδρομίου αποτελεί ιδιαίτερη λειτουργική και χωροταξική ενότητα, εν τούτοις το εξισώνει εσφαλμένως με ακίνητο κείμενο εκτός σχεδίου. Συναφώς, προβάλλεται ότι, εφόσον, βάσει των ρυθμίσεων του ν. 3852/2010, ο αναιρεσείων Δήμος απαρτίζεται από περισσότερες από μια οικιστικές περιοχές, ως σχέδιο πόλεως για την επιβολή των επίδικων τελών θα έπρεπε να θεωρείται κάθε περιοχή που βρίσκεται μέσα στα όρια της χωρικής αρμοδιότητας του Δήμου και δεν έχει οργανωθεί με βάση τους κανόνες για την εκτός σχεδίου δόμηση. Προς θεμελίωση δε του παραδεκτού του ως άνω λόγου αναιρέσεως προβάλλεται ότι το νομικό ζήτημα που τίθεται με τον ως άνω λόγο αναιρέσεως δεν είχε, μέχρι την άσκηση της υπό κρίση αιτήσεως (στις 13.3.2014), αντιμετωπιστεί νομολογιακά. Ο ισχυρισμός αυτός είναι βάσιμος και, συνεπώς, ο ως άνω λόγος αναιρέσεως ασκείται μεν παραδεκτώς, πρέπει όμως ν' απορριφθεί ως αβάσιμος. Τούτο διότι, όπως έγινε δεκτό στη σκέψη 5, το "ακίνητο" του αεροδρομίου, εντός του οποίου δραστηριοποιείται η αναιρεσίβλητη, περιλαμβάνει, σύμφωνα με την ΣΑΑ και το ν. 2338/1995 που την κύρωσε, α) το χώρο του αεροδρομίου αυτού καθεαυτό, όπου δεν είναι επιτρεπτή η επιβολή ανταποδοτικών δημοτικών τελών καθαριότητας και φωτισμού και β) τη "Ζώνη Περιορισμένης Ανάπτυξης", η οποία βρίσκεται εκτός σχεδίου πόλεως (βλ. ιδίως το άρθρο 7.3.1 της ΣΑΑ όπου ορίζεται ότι "ουδέν τμήμα της Ζώνης Περιορισμένης Ανάπτυξης θα περιληφθεί σε οποιοδήποτε Σχέδιο Πόλεως") και στην οποία επιτρέπεται η επιβολή του επίδικου ανταποδοτικού τέλους, μόνο με κανονιστική απόφαση από την οποία να προκύπτει ότι συντρέχει πραγματική ανάγκη για παροχή της σχετικής υπηρεσίας στη συγκεκριμένη περιοχή, κατ' εκτίμηση των συνθηκών που επικρατούν σ' αυτήν, και ότι αυτή έχει οργανωθεί κατάλληλα και παρέχεται



Q

ΣΣ

πρόγραμμα. Συνεπώς, ανεξαρτήτως του αν το "ακίνητο" του αεροδρομίου αποτελεί ιδιαίτερη λειτουργική και χωροταξική ενότητα και αν ο αναιρεσειών Δήμος απαρτίζεται από περισσότερες από μια οικιστικές περιοχές, πάντως το επίδικο τέλος μπορούσε να επιβληθεί μόνο στη "Ζώνη Περιορισμένης Ανάπτυξης" του "ακινήτου" του αεροδρομίου και μόνο υπό τις προπαρατεθείσες προϋποθέσεις, τις οποίες δεν πληρούσε η υπ' αριθμ. 212/2001 κανονιστική απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου του αναιρεσειόντος Δήμου, όπως ορθώς κρίθηκε με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

Διαφορ. κ.κ.ε
26.3.2018
[Signature]

10. Επειδή, κατόπιν τούτων, η κρινόμενη αίτηση πρέπει να απορριφθεί.

Δια ταύτα

Απορρίπτει την αίτηση.

Επιβάλλει στον αναιρεσειόντα Δήμο τη δικαστική δαπάνη της αναιρεσίβλητης, που ανέρχεται σε τετρακόσια εξήντα (460) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 30 Μαρτίου 2017

Η Πρόεδρος του Β' Τμήματος

Η Γραμματέας

[Signature]
Ε. Σάρπ

[Signature]
Α. Ζυγογιάννη

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 21ης Φεβρουαρίου 2018.

Ο Προεδρεύων Αντιπρόεδρος

Η Γραμματέας

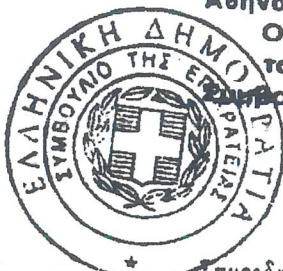
[Signature]
Ι. Γραβαρης

[Signature]
Κ. Κεχρολόγου

ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

Αθήνα, 4-5-2018

Ο Προϊστάμενος
του Αρχείου του
Δημοτικού Συμβουλίου Επικρατείας
κ.α.α.



[Signature]

Σταυροπούλου Χρονοπούλου

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ

Για τη νόμιμη σήμανση

Αθήνα, 4-5-2018

Ο Προϊστάμενος
του Αρχείου του
Δημοτικού Συμβουλίου Επικρατείας
κ.α.α.



[Signature]

Σταυροπούλου Χρονοπούλου

